Ч. 221. Субота 15 (2) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 5 с.

Вісти політичні.

(З краевого сойму. — Росийско-японьска війна.)

Вчерашне засідане краевого сойму розпочало ся о год. $11^1/_4$ перед пол. На порядку нарад були: I) Перше читане сімох внесень польских, між тими: внесене пос. Рудрофа о заснованє середної школи в Чорткові з польским языком викладовим, 2) внесенє пос. Буйновского в справі реформи громадского закона на основі сполученя двірских обшарів в сільскими обшарами — 3) 4) 5) три внесеня посла дра Олесницкого в справі будови мосту на Стрию в громаді Крушельниця стрийского повіту, в справі перенесеня військової контролї селяньских коний з жовтня на грудень і в справі анкети до зібраня материялу для намїреної реформи цивільного кодексу — II) Дальша розправа над справозданем буджетової комісиї о предложеню краевого виділу в справі сегорічної посухи — III) Пять справоздань зелізничої комісиї в ріжних справах льокальних краевих зелізниць — IV) Три справозданя буджетової комісиї в справі замкненя рахунків кр. буджету в р. 1903 і в справі внесеня Урбаньского що до уділювання безпроцентових позичок повітам і громадам на заснованє варстатів цементових дахівок і V) Кілька дрібних справоздань ріжних комісий, між тим з чинностий краевого виділу в справах дорогових і з заряду низших рільничих шкіл.

Перед приступленєм до дневного порядку відчитано внесені петициї і інтерпеляциї, між ними і інтерпеляцию о. Богачевского в справі громадских виборів в Гошеві.

З порядку полагоджено посольскі внесеня:

Внесенє пос. Рудрофа в справі середної школи в Чорткові — відіслано до комісиї шкільної.

Внесенє пос. Олесницкого в справі будови мосту на ріці Стрию — відіслано по мотивованю до комісиї дорогової.

Внесенє пос. Олесницкого в справі перенесеня реченця військової контролї селяньских коний — відіслано до комісиї краевого господарства.

Внесенє пос. Олесницкого в справі анкети над реформою цивільного кодексу — по довшім мотивованю внескодавцем до комісиї правничої.

Внесенє пос. Буйновского о полученю обшарів двірских з громадами — до комісиї громадскої.

Відтак приступлено до дальшої дискусиї над предложенєм краевого виділу в справі посухи.

По промові кількох бесідників принято внесене комісиї буджетової з поправками пос. Кремпи і Сколишевского, аби сіль для худоби розділяти вже з днем 1 падолиста с. р. і аби візвати правительство до розділювання сільної сировиці.

По принятю справозданя комісиї зелізничої замкнув п. Маршалок засідане о годині $2^1/_4$ і назначив слідуюче на нині рано.

Велика битва в околици Янтай, як доносять урядові японьскі депеші, вже скінчила ся і то повною побідою Японців. Японці на цілій лінїї відперли Росиян, котрі в неладі уступили на північ. Всї три японьскі армії женуть за Росиянами і маширують на Мукден. Битва мала бути незвичайно завзята і кровава і обі сторони потерпіли величезні страти. Росияни мали утратити богато армат, а один їх відділ, відтятий від головної сили, дістав ся до неволї. По тій битві, як здасть ся, закінчить ся сегорічна кампанія зимова, а разом з тим і судьба Порт Артура вже рішена. Днї єго упадку помимо геройскої оборони вже почислені.

Селяньска честь.

(З сербского — Ф. Ковачевича.)

В перших роках по австрийскій окупациї вибрав ся я в подорож до полудневої Герцоґовини і одного гарного вересневого дни, саме перед заходом сонця, прибув я до якогось села, прекрасно положеного у стіп високої гори. В тім селї мав я переночувати, бо в моїй записній книжочцї стояло, що у місцевого католицкого сьвященика найду приличний нічліг. Отже я велів свому слузї їхати наперед і розвідати ся, де лежить католицке приходство. При першій хатї села, що стояла немов варта при в'їздї, дігнав я єго знову. В хатї містила ся проста сільска герцеґовиньска каварня, котрої цілий маєток складав ся з кількох малих мідяних чарок, з десятка тацок, моздіря та трохи кави найлїпшого і цукру найгіршого рода. По обох боках входових дверий стояли на дворі низонькі лавки, а на кождій лавцї, підобравши ноги, сиділа скулена чоловіча стать з гладко обстриженою головою і в білім, вузкім, довкола червоного феза обкиненім турбанї. Слуга задержав ся коло одного з тих людий і запитував, куди іде ся до католицкого сьвященика.

Запитана людска стать, що сиділа затоплена в солодких мріях і трохи нахилена опирала ся обома руками о одну підобрану під себе ногу, та глядїла перед себе, не звертаючи найменшої уваги на окружене, трохи оживила ся при питаню мого слуги. Она порушилась, підвела звільна голову, подивила ся задумчиво на слугу і не відзиваючись, витягнула праву руку в напрямі до села. Се мало значити, що маємо їхати дорогою в село. Відтак не звертаючи на нас нї найменшої уваги, обернув ся мовчаливий чоловік на бік, вийняв ізза шкіряного ременя мішочок з тютюном і скрутив собі папіроса...

Магомеданьский беґ, бо то він сидів на лавцї, зробив всьо, що єму наказувала робити віра, обичай і чемність в єго понятю супротив чужинця. Ми й зрозуміли єго і поїхали дальше, не стараючись довідати ся чогось більше від єго сусідів магомедан, що сиділи так само непорушно як і беґ на другій лавцї.

Під самим селом стрітили ми хорошого, молодого чоловіка з інтеліґентним виразом лиця, чисто і гарно одітого. Він задержав ся, поглянув на нас з цікавостию і усьміхнув ся. Мій слуга скористав з тої нагоди і спитав молодого чоловіка, де мешкає сьвященик.

— Кой, православні, ілї фратар? (Котрий, православний чи монах?) — сказав запитаний.

— Фратар — відповів я.

— Не знаю! — сказав неохотно молодий Серб — що очевидячки був православний — і відвернувши пійшов своєю дорогою, не турбуючись більше про нас.

Відтак стрітили ми якогось старшого чоловіка, трохи бідно одітого, що приязно привитав ся з нами. На наше питане, де мешкає католицкий сьвященик, попросив мене, щоби єму було вільно завести нас на приходство. Ми очевидно радо на се згодили ся і рушили за нашим провідником. Вскорі минули ми малу, побілену церковцю, що стояла посеред площі, обведеної низьким, камінним муром Як вказували деревляні і камінні, по части вже дуже постарілі хрести, було то кладовище. На церкві не було вежи; тай на що би она була здала ся в тім часї, коли церков будували; — турецкі беґи були бн не стерпіли нїколи в сьвітї голосу дзвонів! Тепер були коло церкви два досить великі новісінькі дзвони. На кладовищи з боку коло церкви побудовано низьке руштоване з дерева і там їх поки-що уміщено.

Наш провідник задержав ся перед церквою, відвинув з голови свій довжезний завій, що як червона змия спадав єму на плече, низько похилив ся, перехрестив ся три рази а відтак прикляк та три рази ударив себе в груди. Не приводячи назад до ладу своє трохи невигідне накрите голови, пійшов скоро наперед нас. Перед домом сьвященика пристанув, однако не взяв гроший, які я єму давав.

— І я католик — сказав тихим голосом і кивнувши нам приязно головою, розстав ся з нами.

По кількох хвилях сидів я вже в малій, але чистенькій і привітній комнатцї, занятий живою розмовою з отцем, Савою, фанцисканином, що повнив обовязки католицкого душпастиря в згаданім селї.

Отець Сава міг мати звиж шістьдесять лїт, але держав ся ще сильно і виглядав дуже здорово. Був то середного росту мужчина, повновидий але не товстий. З під білого як молоко волося і з лиця, котре заховало майже молодечу сьвіжість, виглядало двоє чорних але лагідних, майже сумовитих очий. З лиця того

Новинки.

Львів дня 14-го жовтня 1904.

— **Нові переписні листки** появили ся в руху почтовім. Они ріжнять ся від давних тим, що на адресовій стороні не мають зеленої марки. Написи на картках такі: „Korrespondenz-Karte. Karta korespondencyjna. Переписний листок“. З лївого боку адресової сторони есть місце на адресу висилаючого. Нові переписні листки входять в уживане в міру викупна старих „карт кореспонденцїйних“.

— **Смертельний постріл.** З Черновець доносять, що оногди лучило ся нещасте при польованю на дикі качки в селї Добринівцях в північній Буковинї. Лови на качки устроено з нагоди побуту радника суду Ґріґоровича, котрий перед двома місяцями подружив ся з сестрою властителя більшої посїлости Бухенталя з Добринівців. Крім инших гостий брав участь в ловах місцевий право славний парох Драчиньский. Ловцї розставили ся на великім пасовиску над ставами і ждали перелету качок. Нараз гримнув перший стріл, а в хвилю опісля роздав ся крик. Коли ловцї збігли ся на то місце, найшли радника Ґріґоровіча тяжко раненого в голову. Шріт більшої величини влучив его в око, перешив мозок і вийшов потилицею. По хвили ранений сконав. Ґріґоровича застрілив ненарочно парох Драчиньский, цїляючи до підлїтаючої качки.

— **Самоубийство пожарника.** З Базилеї доносять, що пожарник, котрий мав службу в міскім театрі того дня, коли театр згорів, відобрав собі житє. Єму приписувано вину розширеня пожару тому, що сейчас не доніс до стражницї про вибух огню.

— **Цигани утїкли.** Із Станиславова доносять, що оногдашної ночи утїкло із слїдчої вязницї тамошного суду шістьох циганів, арештованих під закидом крадежи з вломом в Оттинї. Они утїкли через дїру вибиту в мурі.

— **Загадочне убийство.** При Магдалененштрасе у Відни в мешканю якогось Кляйна відкрито страшний злочин, як доносять віденьскі часописи. Кляйн оженив ся недавно тому з женщиною легких обичаїв, Францискою Бравн, котра вийшовши замуж, вела дальше давне житє. В послїднім часї Кляйн отворив до спілки з якимсь Пічом торговлю бронзових товарів, що йшла зовсїм добре. Перед кількома днями Кляйн замкнув помешкане і кудись виїхав разом з жінкою. Коли до кількох днїв не повертали, Піч велїв отворити помешкане, звідки ударила страшна вонь трупа. І дїйстно під канапою найдено в закровавленім мішку тїло старшого мужчини. Того самого дня зголосив ся на полїцию один властитель дому і доніс, що від якогось часу пропав его вуйко, Іван Сїкора. Незабаром стверджено, що тим убитим мужчиною був як раз Сїкора.

— **Страшний учинок божевільного.** З Пістиня доносять: Мартан Сковроньский, ученик VII. кляси, мусїв перервати ґімназияльні студиї по причинї недуги і перебував від того часу в домі родичів, заможних міщан в Пістини. Позаяк не виглядав на шкідливого, тому не звертали на него більшої уваги, особливо на его нічні вандрівки. Оногдашної ночи імовірно в приступі божевільства замордував він сокирою 70 лїтного батька, матїр і молодшого, 22 лїтного брата. Довершивши страшного дїла, закликав сусїдів, щоби подивили ся, що він наробив дома, бо він сам іде до Косова віддати ся судови, де й справдї его увязнено.

— **Пожар театру в Базилеї.** Перед кількома днями згорів вечером міский театр в Базилеї побудований в 1875 роцї. Огонь вибух наслїдком т. зв. короткої злуки електричности і так скоро розширив ся, що пожарна сторожа мусїла обмежити ся лише на ратоване сусїдних домів, а театрови дала догоріти. В огни згоріли також костюми і музичні інструменти. Театр був обезпечений на $1^1/_2$ мілїона франків, за які тепер зачнуть будувати новий театр, а тимчасом відбувають ся представленя в великій салї касиновій, переробленій на ту цїль.

— **Сімпльоньский тунель** мав бути викінчений в сїм місяци. Зайшли однак такі перепони, що працї коло тунелю потревають ще довго. Партиї робітників з обох боків тунелю зближили ся до себе на 300 метрів, але натрафлено на підземні болота і горячі жерела, яких анї не можна спустити анї випомпувати. Така перепона може відсунути на довгі часи викінчене сімпльоньского тунелю, одного з найбільших на сьвітї. Той тунель починає ся в швайцарскій зелїзничій стациї Бріґ на висоті 687 м., а кінчить ся коло місцевости Ізеле в Італії на висоті 857 м. і є довгий на 19.731 метрів. Кошти будови покриють почасти правительства Швайцариї і Італії на основі договору з 1895 р. Обі держави причинять ся до будови квотою 20 мілїонів франків. Крім головного тунелю мають повести через сімпльоньский пояс другий тунель, рівнобіжний до першого, у віддаленю 17 метрів. Кошти будови другого тунелю обчислено на 15 мілїонів франків, коли перший тунель буде коштувати около 55 мілїонів франків.

— **В округї станиславівскої дирекциї** зелїзниць принято 1уст. Солтиньского яко асистента будівництва I кл. і придїлено до віддїлу для будови і удержаня зелїзницї в Станиславові; асистент Петро Пудловский в Отинії іменований начальником стациї в Гніздичеві-Кохавинї; перенесені начальники стаций: офіцыял Володислав Юркевич з Ходорова до Букачовець, офіцыял Йосиф Бляшке з Отинії до Ходорова, офіцыял Ом. Михалевский з Підвисокого до Коломиї, адюнкт Вал. Кубик з Букачовець до Отинії, адюнкт Меч. Сохацкий з Гніздичева-Кохавини до Підвисокого, дальше адюнкт Макс Мрозовский з Чорткова до Отинії, асистент Евзевій Колянковский зі Станиславова до Снятина і зелїзничий комісар Яков Ґельбарт зі Станиславова до Коломиї.

— **Зелїзнича катастрофа** скоїла ся під містом Нюмаркет в Сполучених Державах північної Америки. Шляхом з одними шинами їхав з Шатанорґа до Сельсбері експресовий поїзд, а з противної сторони наближав ся поїзд льокальний Оба поїзди мали виминути ся коло одної зворотницї, де в тій цїли були уложені подвійні шини. Льокальний поїзд мав там задержати ся, але машиніст не розумів знаку і поїхав дальше. Наслїдком сего оба поїзди, їдучи із швидкостию 50 кільометрів на годину, ударили на себе. З виїмком чотирох ваґонів до спаня, що були по заду експресового подїзду, всї розторощили ся на кусні, а обі машини наслїдком експльозиї попукали. Горяча вода і пара попарили страшно подорожних, що дїстали ся під тріски розбитих ваґонів. На місци катастрофи повстала в одній хвили гора з дерева, зелїза і людий. Взагалї погибло 65 осіб, а 120 потерпіло тяжкі рани. Тїло одної женщини найдено о 50 кроків від зелїзничого насипу без голови.

— **Вісти з Буковини.** В недїлю в полудне явили ся представителї руско-народних товариств у краевого президента дра Окт. Реґнера-Бляйлебена під проводом над. радн. Волод. Ясеницкого. По его привітї відповів кр. през. запевнюючи, що буде підпирати змаганя товариств, як се робив его попередник, коли товариства будуть придержувати ся границь зако-

---

сьвященика видко було, що він не лише словами проповідує своїм вірним евангелиє, але що також мусїв сам переживати їх сумне житє, всї їх нещастя і переслїдуваня, видко було, що умів спішити з порадою і словами потїхи другим, бо сам богато переніс і перетерпів.

Уродив ся в Герцеґовинї і хлопцем дістав ся до одного францисканьского монастиря. В пятнайцятім роцї житя післав его настоятель до Риму, щоби в однім з великих монастирів вічного міста доповнив своє загальне і теольоґічне образоване По окінчених науках повернув в двайцять четвертім роцї до своєї вітчини і обіймив душпастирство в тім селї, в котрім ще доси сидів.

Погостивши мене після краевого звичаю чорною кавою, отець Сава вивів мене на двір, бо в комнатцї починало бути душно.

— Отсе моя церковця — сказав сьвященик, коли ми прийшли на то місце, де мій провідник молив ся — а отся цїла площа довкола то наше кладовище — додав з сумним усьміхом — де я за тих сорок лїт, від коли есьм тут сьвящеником, поховав в сиру землю більше моїх парохіян, як їх тепер в селї живе.

Ми війшли на кладовище і оглянули церковцю. В нїй не було нїчого крім деревляного, хробаками поточеного престола, припертого напротив входу до стїни, а на нїм шість лїхтарів з жовтими восковими сьвічками, що в ріжні боки понахилювались. Стара скринка з ризами, проста сповідниця і мари в кутї доповняли внутрішну обставу.

Вернувши на кладовище, не могли ми налюбуватись пречудним видом, який довкола розточувавсь перед нами: вершки гір купали ся ще в сонїшнім сьвітлї, між тим як долину залягав вже сумерк і мрака стала підійматись.

— То моє улюблене місце — сказав отець Сава, показуючи на один кутик під низьким кладовищним муром. — Тут приходжу кождого дня, коли на дворі погода і заживаю вечірного воздуха, а як не маю нїякого товариства, то вкорочую собі час згадками на тих, що тут лежать.

Відтак сїв на лавочку, а я пійшов за его примірóм. На кладовищи не було видко нї одного дерева, нї одної цьвітки. Кількоро дїтий бігало поміж зморщілі хрести, а кілька дорослих стояло коло руштованя, дожидаючи часу, коли можна буде подзвонити до вечірної молитви.

Зараз коло нас замітив я три камінні хрести, більші як инші і симетрично уставлені.

— Там під тими хрестами мусить певне лежати троє з одної родини — замітив я, вказуючи на хрести.

Сьвященик підніс голову і відповів глубоко зітхаючи:

— Он ті хрести дав я поставити. До найсумнїйших днїв мого впрочім невеселого і тяжкого житя зачислюю ті днї, коли мусїв хоронити тих, що лежать під тими каміннями.

Я дуже зацікавив ся, однако не хотячи уходити за влїзливого, не сьмів о нїчо питати.

Але отець Сава діткнув по хвили легко лївою рукою мого плеча, немов би давав пізнати, що угадав моє бажане і хоче его вдоволити.

Він так став оповідати:

— Від того часу минуло вже трийцять лїт. Старий Юро був тодї найбогатїйший і найзнатнїйший католик в селї. Єму вимерла цїла родина, крім одної одинокої дочки, пречудної дївчини, котру незвичайно любив і котра була его найбільшою утїхою і гордостию.

Одного дня прийшов Юро до мене з відомостию, що на Рiздво Пр. Богородицї відбуде ся весїлє его дочки.

— Ти — пан-отче, — додав — схочеш певне сказати молодятам якусь гарну, довгу і трогаючу науку і тому даю тобі знати завчасу, щоби ти мав час погадати над тим, що маєш людям сказати.

— Виповню — відповів я — мій обовязок як найсовістнїйше, але хтож то женить ся з твоєю Милиенкою?

— Молодий Мірко, син небіжчика Петра. Правда, який хороший паробок? Він має красне господарство: добрі ґрунти, богато худоби, а его отець був моїм найлїпшим приятелем. Одним словом, я гадаю, що моя Милиенка не могла би найти лїпшого жениха. Дївчина мусить раз вийти замуж, така вже установа на сьвітї, отже я гадаю, що коли так мусить бути, то нехай хоч дожию і надивлю ся на щасте моєї дитини.... А відтак нехай діє ся воля Божа. Хоч тілько, що не лишу моєї одинокої дитини на сїм сьвітї без підпори.

— А щож на то каже Милиенка? — спитав я ніби рівнодушно.

— А щож має казати? Она послушна дитина, чого я хочу, того хоче і она і так повинно бути.

— Впрочім — додав старий по хвили, приложивши палець до чола і зморщивши брови — я догадую ся, чому ти пан-отче питаєш, чи Милиенка вдоволена. Та щось певне чув... а може... може бути, що Милиенка тобі сама що говорила, ти-ж еї сповідник. Може она казала, що любить Луя Ілийова, та що хотїла би за него вийти? Га? Оно би може й так було, як би я був дурний! Такий харцизяка, що нїчого не має, а мусить служити і робити на свого

на. Розмовляючи з поодинокими заступниками, зазначив президент між иншим велику вагу руско селяньскої бурси. — В день отвореня ґімназиї в Кіцмани, 1 с. м. урядила міска рада заходом п. начальника Бажана в сали громадского дому гарне угощене кн. Гогенльогого, в котрім взяло участь ще кільканайцять запрошених осіб.

— **Конґрес против неморальности** в літературі радив кілька днів тому в Кольонії. Найважнійшою точкою конґресу був реферат німецкого центрівця Ререра, котрий радив змагати до того, щоби всі держави видали однаковий закон против неморальности в літературі. Тепер заходять під тим зглядом великі ріжниці. Голяндия пр. надає значно ширше поняте „необичайности“, як то практикує ся в Німеччині. В державі ню-йорскій неприличність в літературі переслідує ся карним кодексом так само як неморальність. Дуже строгі постанови в тім напрямі містить в собі карний кодекс в Італиї. В Норвеґії проєкт нового закона, ще не уведеного в житє, заострює дотеперішні постанови. Также Бельґія видала против неморальности в літературі дуже рішучі приписи. Франция оперла свій дотичний закон з 1882 р. на основі німецкого кодексу, але пізнійше в 1896 р. строгійше означила поняте необичайности в подібнім дусі, як Бельґія. На внесене Ререна конґрес ухвалив резолюцию, що дотеперішні приписи що до неморальности в літературі треба конче заострити і що всі держави повинні завести до своїх законів однакові в тім напрямі постанови.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Берно 14 жовтня. На вчерашнім засіданю ухвалив сойм, аби внесене на зміну ординациї виборчої приділити до окремої комісиї реформи виборчої.

Будапешт 14 жовтня. На слідуючім засіданю сойму наміряє ґр. Тіса мотивувати правительственне внесене на зміну реґуляміну нарад соймових. Опозиция против того внесеня числить 150 послів.

Берлин 14 жовтня Вечірний „Lokal-Anzeiger“ одержав вість, що більша часть Порт Артура горить. Часть росийскої залоги вивісила білу хоругов і піддала ся. Крім того Японці здобули два форти внутрішної оборонної лінії.

Петербург 14 жовтня. Ґен. Штессель доносить з Порт Артура, що Японці уживають при атаках ручних ґранатів. Росийске войско все боре ся дуже хоробро. Дня 7 с. м. уставили Японці нову батерию до острілюваня внутрішних фортів. Японці одержали значні підкріпленя.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в виді переписних листків в 10 родах по цїні 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколі“ у Львові, по всіх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиера „Дністра“ у Львові, Ринок 10.

НАДІСЛАНЕ.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцінности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалї діла штуки і старинности.

Виставa отворена цїлий день від 9-тої години рано до 7½ вечером.

Вступ вільний.

Ліцитациї два рази тижднево, в понеділок і в четвер.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гаусмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

стрия, як віл, а ще до того такий зухвальний, злістний хлопчище... Ти сьмієш ся, пан-отче, бо гадаєш, що я злістний, але Луйо ще гірший, вір мені.

— Нещастє з тими дівчатами — говорив старий дальше і відсунув крісло, що я єму подав, прикучнув в куті комнати та підобрав під себе ноги.

— Старий беґ — сказав Юро — повідав раз там в каварни, що жінці приростає трохи мозку в голові аж тоді, як віддає ся і коли учив того Магомед Турків, то здаєть ся, не помилив ся хоч в тім однім. Моя стара — нехай в Бозї спочиває — мала правда більше в голові як инші жінки, бо як би ще тепер жила, то і мені і моїй дочці поводилось би далеко лїпше. Я ж не можу заєдно сидїти коло дівчини і уважати на кождий єї погляд та на кождий крок.

Старий сидїв ще хвильку задуманий на своїм місци, відтак зірвав ся і попращав мене словами:

— Бувай здоров, пан-отче; не забудь до жидати весіля коло церкви як надійдемо; то буде послїдний мій радістний день, бо як лише не буду вже журити ся і бояти ся о мою Милиєнку, то всьо зі мною скінчить ся, тоді іти мені хиба на тамтий сьвіт.

Бідний Юро! То була єго послїдна розмова зі мною. З якоюсь тревогою дожидав я від тепер назначеного весїльного дня.

Над вечером в день Різдва Пр. Діви пійшов я до церкви. На кладовищи була цїла товпа цікавих, що прийшли навіть з чужих сіл, щоби побачити гарну і богату Милиєнку в єї весїльнім одязї і я мусів просити людий уважати на бідні деревляні хрести в траві.

У нас впрочім звичай — додав отець Сава — що коли який богатий чоловік віддає дочку або женить сина, то в єго хатї через цїлих три дні не лише свояки і знакомі, але й цїлком чужі гостять ся, скоро лише зложать родині желаня. Надія на веселу забаву в найблизших днях на кошт богатого Юра, стягнула молодїж з цїлої околицї, особливо молодїж мужеску.

Вкінци вистріли з рушници і з моздірів дали знати, що весїльний похід рушив до церкви. Я дожидав на порозї церкви весїльних гостий і лише з трудом міг я задержати вільне місце перед церквою.

Похід наблизив ся.

Насамперед хорунжий, відтак отець молодої в золотом вишиванім жупані та з вибиваними сріблом пістолетами і ганджаром за поясом. По обох єго боках поступали яко старости два найзнатнійші господарі з села.

Відтак надійшла Милиєнка посеред двох дівчат в єї віцї. Всї три мали на голові малї червоні округлї шапочки, що в Герцеґовинї як і у всїх полудневих Славян означає дівичість.

Молода, що вже завтра не мала носити шапочки а замість того мусїла завинути голову хусткою як і всї прочі жінки, мала на шапочцї заслону, що спадала на плечі і закривала по части єї розпущене волосє.

За молодою ішов Мірко, жених довкола него купка молодих паробків, що раз за разом стріляли з пістолетів. Вкінци поступали свояки і знакомі молодих і то насамперед мужчини, відтак дівчата, що при нагоді нинїшного сьвята прибрали свої шапочки цьвітами, а на останку жінки.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).